

Žijme tedy přítomnost, více lásky dejme druhým...

Příběh:

Jednoho dne přišlo několik hledačů pravdy ke starému zenovému mistrovi. Zeptali se ho: „Mistře, co děláš pro to, abys byl šťastný a spokojený. Také bychom chtěli být tak vyrovnaní jako ty“. Stařec odpověděl se shovívavým úsměvem: „Když ležím tak ležím. Když vstávám, tak vstávám. Když jdu, tak jdu a když jím tak jím“.

Muži se rozpačitě dívali jeden na druhého. Jeden z nich náhle vyhrkl: „Nedělej si z nás legraci. To co děláš ty, děláme také. Spíme, jíme a chodíme. Šťastní ale nejsme. V čem tkví tvé tajemství?“ Na to se mu dostalo stejné odpovědi: „Když ležím tak ležím. Když vstávám, tak vstávám. Když jdu, tak jdu a když jím tak jím“.

Po chvíli mistr dodal: „Samozřejmě že také spíte, chodíte a jíte. Když ale ležíte, myslíte už na to, jak bude vstávat. Když vstáváte, přemýšlíte, kam půjdete. A zatím co jdete, už se v duchu se ptáte, co budete jíst. Vaše myšlenky se tedy nacházejí někde jinde, než jste vy sami. “

Skutečný život je teď, v tomto okamžiku mezi minulostí a budoucností. Soustřed'te se jen na bezprostřední přítomnost a máte šanci dojít ke štěstí“.

Biblický text:

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se, tak jak byl, u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navážit vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít“. Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu.

Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napítí mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‘Dej mi napít’, spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu“.

Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“

Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žít. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízně a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: ‘Nemám muže’; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“

Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: ‘Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.’“ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina, ano, už je tady, kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“

Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu.

Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, že jsi nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

(Jan 4,5 – 26, 28 – 30, 39 - 42)

Hymna týdne: Přítomnost...

1. Žijme tedy přítomnost, více lásky dejme druhým, možností je vždycky dost, to co přijde, ví jen Pán, ví jen Pán.
2. Už moc času nezbývá, dluhů v lásce máme tolik, ať se každý podívá, jak svět štěstí hledá dál, hledá dál.
3. Proč se honit za cílem, který nemá žádnou cenu, vždyť je naším úkolem dávat vše, co můžu dát, můžu dát.
4. Žijme tedy přítomnost, více lásky dejme druhým, možností je vždycky dost, to co přijde, ví jen Pán, ví jen Pán.

Úterý 22.8. Ponořme se do tady a teď...

Jako i předchozí roky, stejně tak i letošní téma jsem „zaslechnul“ při jedné z mých podzimních návštěv mezi vámi. Téma „žít přítomnost“ vyplynulo z jednoho rozhovoru a já v sobě při těch slovech cítil potvrzení Ducha Svatého. V dalších dnech se potom v mých myšlenkách rozvíjel obsah těchto slov. A já se nestačil divit, čím vším nás může prožívaná přítomnost obdarovat, a kudy vede cesta... Na kterou nás tímto všechny zvu.

V příběhu o starém zenovém mistru šlo těm, kdo se ptali, o pocit štěstí a rovnováhy. V úvodní písničce je dovednost prožívání přítomnosti spojena se službou. Jen prožívajíc skutečnou přítomnost, budeme totiž schopni dát více lásky druhým.

V evangeliu jde Ježíš ženě naproti, sedne si u studny, kde míří i ona, a komunikuje s ní. V našich všedních dnech už jen přisednout si, naslouchat a povídat si s bližním jen tak má velkou hodnotu. Není vždy na místě vstupovat na hlubinu velkých životních témat. Ale zpátky k evangelnímu textu. Ježíšovi nejde o žádnou povrchní debatu, a jakoby mimoděk zavádí vážné téma výzvou: „zavolej svého muže...“. A tak se v prostoru rozhovoru těchto dvou postupně utváří osvobozující prožitek přítomnosti. Na počátku setkání se Ježíšovi dostane od ženy oslovení „Ty žid, žádáš o napití mne...“, o kousek dál žena reaguje: „Pane, vždyť nemáš ani vědro...“. A po přijetí sdělení, že Ježíš je Kristus, Boží zaslíbený, žena nachází důvod i odvahu vydat se do města, aby vydala svědectví.

Prožitek autentické přítomnosti pomohl ženě pojmenovat a přijmout svou hříšnost. Ježíšova pravda i laskavost zprostředkovaly ženě prožitek životní naděje, která vzápětí přerostla v odvahu ke svědectví.

Žít přítomnost, prožívat aktuální den a úkol je pozváním, výzvou i Božím darem. A budeme se tomu učit celý život. Ponořme se do tady a teď, prožijme radost z aktuálního rozhovoru, buďme přítomni smutku bližního. A uprostřed všeho dění necht' jsme stále ve spojení s Bohem. Jen takto totiž přineseme lásku druhým.

Bojujme s naší nespokojeností, s naším nesoustředěným a sobeckým malým já. Obejměme naše svědomí, když neumí odpustit naše časté omyly a zlovyky. Vyvarujme se posuzování druhých, nálepkování jejich skutků a slov. I proto jsme totiž často osamělí, plní opatrnosti a nedůvěry. A žijme přítomnou chvílí...

Středa 23.8. Setkání s Ježíšem je pozváním...

Pro Ježíše je charakteristické, že je tvůrce okolností našich setkání. Vytváří nespočet příležitostí, aby se s námi mohl potkat a současně, aniž by se nám vnucoval. Přichází se svou nabídkou během rozhovoru s přáteli, Jeho pozvání můžeme najít v aktuálních životních starostech, a stejně tak v programu akce, která je před námi. Vytváří příležitosti a čeká na naši odpověď. Touží se s námi potkat na té nejosobnější úrovni, které jsme schopni. A chce se s námi potkat jako přítel a průvodce.

Je na nás, jak hluboko jej do našeho života vpustíme. Do jakých zákoutí našeho srdce mu dovolíme vstoupit. Jak je to zvláštní a nepochopitelné, On všemohoucí čeká na naše pozvání. Láska ale potřebuje aktivitu obou zúčastněných. Proto Ježíš ctí naši svobodu a čeká na naše pozvání.

Z pozvání, které jsme opětovali, se rodí setkání. Z našeho kráčení sobě naproti vzniká setkání dvou přátel. I přátelství s Ježíšem potřebuje čas pro svůj vznik, okamžiky každodenního kráčení a důvěry. Po pravdě, Ježíš je nám poblíž den co den, to my potřebujeme čas, abychom jej vpustili dovnitř, abychom nespěchali zachránit svět bez Jeho pomoci, abychom se učili kráčet vedle Něj, a leckdy se i nechali nést.

Setkávání s Ním má vyrůst do „závislosti“ na Něm, do potřeby být s Ním, do přijetí Ježíše jako svého spasitele. Tak se díky našemu vědomému rozhodnutí stane přítelem pro každý den a starším bratrem, se kterým můžu řešit každodenní starosti.

Bez přijetí Krista jako spasitele a přítele hrozí, že Jej budeme vidět jako někoho mocného, o jehož přítomnost nestojíme, a jehož všemohoucnost nás děsí. Což může vyvrcholit v popření Boží přítomnosti v našem životě, v nevíru v Jeho milosrdenství, a co postupně vyvrcholí v naší lhostejnost k Jeho lásce.

Starí Řekové používali pro naše slovo čas dvě slova. „Chronos“ – tedy čas, který nám určují hodiny. Chronos jako řeku vteřin, hodin a dnů, která plyne stále stejným tempem. A potom je tu čas ve smyslu „kairos“. Je to příhodný čas a rozhodující okamžik. Je to Boží čas kairos, čas který má srdce a dynamiku.

Ježíš v evangeliích nás často nabádá slovy: „**Bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde**“. Kairos je to, co rozhoduje o životě člověka. Rozhodující se tedy stává naše bdělost na Boží čas, naše naladění se na Jeho přítomnost. Tak člověk onen „kairos“ nejen nepromešká, ale takto se každý okamžik našeho života stává „kairem“.

I samařská žena z evangelia prožívá čas kairos. Ve chvíli, kdy ji Ježíš oslovuje a ona opětuje pozdrav, kdy se rozvíjí jejich komunikace, rozvíjí se v ní i čas kairos. Atmosféra setkání těchto dvou je prosycena Božím pozváním a zvědavostí ženy, jež se vzápětí mění v důvěru. Děje se tady boj o její duši a bezvýznamný čas se mění v okamžiky, kdy jde o všechno, mění se v rozhodující čas kairos.

Stejný boj o duši člověka se děje i teď a tady. Stejně jako samařská žena jsme i my pozvání do prožívání přítomnosti s Bohem. Buďme si vědomi, že rozhodující čas se neděje jen v neděli v kostele, nebo v čase naší večerní modlitby. Náš čas kairos se děje pokaždé, když Bohu odpovíme na pozvání, když s Ním komunikujeme, když jej zveme do okamžiků svého života.

Čtvrtek 24.8. *Přijmi svou hříšnost, Já tě neodsuzuji...*

Přijmout svou hříšnost, co to je za výzvu? Je to vůbec možné? Bez přijetí Krista jako blízkého přítele máme my lidé sklon vinu bagatelizovat, vysvětlovat ji nepříznivými okolnostmi, nebo přesunout část viny na někoho jiného. Bez přátelství s Někým silnějším jsme jen stěží schopni přijmout pravdu o sobě. Poznání vlastní hříšnosti, bez možnosti schovat se do Boží náruče přináší obvykle sebe-odsouzení, sebe-odmítnutí. Proto ruku v ruce s růstem naší osobní víry a důvěry v Krista, roste i naše pravdivost v poznání svých chyb, přijetí svých slabostí a schopnost opravdové lítosti. A naopak, díky poznání vlastní slabosti, prožitku odpuštění roste i náš vztah a důvěra ke Kristu.

Pamatujme, že On nás miluje i s našimi chybami. Dá se říct, že Bůh s našimi zlovyky, sobectvím a strachem počítá, a nezastavuje se u těchto okamžiků. On právě v těchto našich životních kotrmelcích jde s otevřenou náručí, aby ošetřil naše šrámy. To je to první, o co Mu jde, abychom neutekli od pravdy o sobě, a nezůstali se svou vinou sami. Jediné, co nechává v těchto chvílích na nás, je malý krok důvěry, abychom Mu podali ruku, schoulili se do Jeho náruče, sedli si vedle Něj beze strachu z odsouzení.

Plodem přijetí naší slabosti pak bude pravdivost a pokora, milosrdenství a vnitřní svoboda. Pojmenováním svých chyb se nestáváme dokonalými. Stáváme se ale pravdivými k sobě, milosrdnými k sobě i bližním, stáváme se blízkými Bohu a klíčí v nás takto rostlinka naší svatosti.

Samařanka z evangelního úryvku je tak fascinována Ježíšovou přítomností, že vyslovuje pravdu o sobě slovy: „nemám muže“. Nebrání se, když Ježíš pojmenovává její vinu: „pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Jako bonus po tomto zpytování svědomí a lítosti ji Ježíš říká: „Opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě.“ A protože pozváním ke vztahu s Bohem se její osamělost stává minulostí, proto má tato žena odvahu a chuť jít to říct i svým bližním.

Stejného pozvání, jako se dostalo této ženě, se dostává i nám. Jsme zváni, abychom k Bohu měli blízký vztah, byli pravdiví k sobě a od Něj čerpali sílu pro překonávání svých slabostí.

Pátek 25.8. Čerpej z Ducha Svatého, byl ti dán jako dárek...

V našem srdci, úplně dole, někde pod popelem občasného smutku, pod nánosem našich zlovyků doutnají uhlíky Ducha Svatého, který nám byl dán. Duch Svatý se neschovává, to jen my jsme zatím nepoznali Jeho moc, nebo možná zapomněli na zvuk Jeho hlasu. Asi ne schválně, ale pod tíhou všedních dní jsme přestali počítat s Jeho pomocí.

Duch Svatý je Boží moc, přichází k nám ve svátostech, ale nejen v nich. Přichází zprudka jako letní bouře, jindy se zase podobá večernímu vánku se směsicí příjemných vůní. Objevuje se jako nečekaný zvrat v běhu našich dní, najdeme Jej v odvaze k rozhodnutí i v okamžicích prozření, pochopení souvislostí našeho života. Duch Svatý se nám dává jako dynamická síla, když vody našich dní jsou příliš stojaté. A podobá se přehradě, když se na nás valí povodeň situací a požadavků, které jsou nad naše síly. Je to On, kdo nám pomáhá rozlišovat, soustředit se na podstatné a vydržet...

Duch Svatý přináší do našich dní nepokoj, když je potřeba hledat cestu, kdy je nutné se rozhodnout, kdy je čas pro změnu. Přináší pokoj a povzbuzení, ať už skrze Svůj dotek, nebo prostřednictvím přítomnosti a pochopení našich blízkých a přátel. A přináší schopnost rozlišovat nepokoj, který je projevem Božího pozvání k činu, od nepokoje, který je následkem našich osobních pochybení.

O Duchu Svatém by se dalo psát i dál, ale byly by to jen přirovnání, možná popisy Jeho působení. Mám pocit, jako bych zaslechnul slova: „Je dobře, že o Duchu Sv. přemýšlíš, že hledáš pravdu o Boží Trojici. My, jeden Bůh a přesto ve třech osobách, jsme rádi, že o nás s přáteli diskutujete. Vaše otázky i odvaha dávat vaše myšlenky do slov, to je vaše reakce na Naše neustálé pozvání. Naším přáním je, aby jste hledali a pochopili... To nejdůležitější je ale, aby jste se otevřeli a nechali Jej vstoupit a působit“.

Sobota 26.8. *Měj odvahu k hlásání...*

Přesto že jsi slabý a každodenně chybuješ, věř, že máš druhým co dát. Věř, že tví bližní tě potřebují. Možná někdy zapomínáš věřit v Mou přítomnost v tvém životě. Věř prosím v Mou lásku, v Mou přítomnost a moc. Nelekej se svých lidských slabostí a zlovyků, nezastavuj se u svých klopýtnutí, nerezignuj ze svého snažení. Odpusť sám sobě a běž zase dál konat dobro a plnit svoje povinnosti. Já jsem s vámi lidmi, jsem s tebou v každé situaci a toužím být účasten každého tvého skutku i rozhodování.

Možná někdy, když tě volám k hlásání Tvé víry a životních hodnot, pochybuješ o spoustě věcí. Pochybuješ o svých schopnostech, o smysluplnosti tvé námahy a tvých obětí. Věř, že žádná námaha, žádné slzy ani pot nevyjdou nadarmo. Věř, že tvoje hledání a tvůj čas darovaný druhým jsou pokladem lásky a modlitbou tvých rukou. Pamatuj si, že Já nepotřebuji tvůj úspěch a tvou dokonalost. Toužím jen po tvé spolupráci se Mnou a postačí mi tvoje odevzdanost, důvěra a vytrvalost. Dej mi sebe sama a Já to doplním Svou všemohoucností.

K hlásání nepotřebuješ spoustu slov, výřečnost a sebevědomé vystupování. Po přijetí svých slabostí potřebuješ jen víru, že tě posílám. Žij lásku každý den, tak jak jsi toho schopen a praktikuj Ježíšova blahoslavenství. Nauč se Mariině tichosti a pokoře. A potom, pokud to bude potřeba, hlásej i slovy. Věř ale, že nejsilněji mluví tvůj život. Měj odvahu a jdi. Já tě posílám, abys svědčil/a, dal jsem ti svého ducha, aby tě podepíral.

Neděle 27.8. Pomůžu ti najít místo, kde budeš doma...

Zdravím Tě milý příteli. Dnes bych si s tebou rád povídal o domově, a všemu co jej, a kdo jej vytváří. Přijímáš? Pokud ano, pokus se formulovat do slov, sám pro sebe, odpověď na otázku – Jak si představuješ domov? co všechno / kdo všechno vytváří tvůj domov?

Snad se mnou budeš souhlasit, když řeknu, že být někde doma je touhou každého člověka. Je to bytostná potřeba nezávislá na věku, vzdělání a životních zkušenostech. Je to prožitek, který vstřebáváme celým svým tělem. Je to zkušenost, kterou často spojujeme s konkrétním místem, s konkrétními tvářemi a jmény.

V plnosti a celé hloubce budeme doma až v nebi. V době po prožitém životě, v místě kde existuje jen přítomnost, a kdy se nám Bůh dá poznat jako nikdy před tím. Potom budeme doma. Do té doby je ale naším úkolem prožívat a utvářet domov, tam kde jsme.

Jsou místa v tvém životě, které sis nevybral/a. Narodil/a ses do určité rodiny, která i přes svoje nedokonalosti je tvým prvním domovem, místem pro odpočinek a službu druhým. A postupně, čím jsi starší, tím máš ve svých rukách víc a víc onu volbu míst a přátel, kde a s kým trávíš svůj čas. Vyhledávej proto prostředí a vztahy, kde k tobě bude prosakovat nebe. Obklopuj se lidmi, díky nimž budeš prožívat opravdový domov. A na oplátku také ty utvářej domov, nabízej kousek nebe svým blízkým a přátelům.

Možná se ptáš, jak vytvořit domov, malé nebe na zemi, pro lidi kolem sebe. Koukni na setkání Ježíše a samaritánky. Ježíš utváří okamžik, kdy se může se Samaritánkou potkat. Přichází si popovídat se ženou, která se stydí za svou vinu, a snad proto přichází čerpat vodu v době poledního žáru. Během společného rozhovoru ženu usvědčuje z hříchu, ale neodsuzuje ji, nic ji nevyčítá. Vzápětí ji vysvětluje, že on je slíbený Mesiáš. A slovy o uctívání Otce v duchu a pravdě ji dodává odvahy.

Není v naší lidské moci kopírovat Ježíšovy skutky, a to je dobře, protože kdo ví jak by to dopadlo. Všichni jsme ale pozváni k následování, to znamená k uctívání Otce v duchu a pravdě. Jsme pozváni k přátelství s Bohem, abychom na pravdu o sobě a trable našeho života nebyli sami. Potom budeme v bezpečí domova, nu a potom budou moct zakusit kousek nebe i naši blízcí.

Úvodní věta dnešního dne zní jako laciná reklama. Reaguje na naši potřebu domova, a slibuje, že nám jej pomůže najít. Jenže Bůh není reklamní agent, který po shrábnutí zisku zmizí. Je i teď vedle nás, když čteme tyto slova. Povzbuzuje nás k následování Krista, k čerpání z evangelií. Nabízí nám v našem vztahu s Ním bezpečí domova. A chce být účasten našeho každodenního vytváření kousku nebe i pro sebe navzájem.

Pondělí 28.8. Abys byl/a šťastný/á a šel/šla bližním naproti...

Milý příteli, je tu další den, předposlední den této akce a předposlední den putování s Ježíšem a ženou ze Samaří. Naše objevování a prožívání přítomnosti se díky neodbytnému času chronos chýlí ke konci.

Všechno, co jsme v posledních dnech prožili, má moc nás učinit šťastnými. Pravda, šťastnými nás neučiní události a jakkoli hluboký a dobře připravený program. K našemu prožitku štěstí je důležité aktivní zapojení se do života a každodenní kráčení s Bohem. Důležitou pravdou je, že štěstí není strnulý okamžik vlastní spokojenosti se sebou, spokojenosti nezávislé na lidech kolem sebe.

Prožitek štěstí je výsledkem i startovní čarou umění střídat odpočinek, čerpání a službu. Není hlavním cílem našeho života a našeho snažení. Je spíš „vedlejší produkt“, výsledkem našeho aktivního a obětavého života. Přičemž na něj nemáme automatický nárok, a prožitek štěstí se dostaví jen někdy, jako host, kterého jsme nečekali a jehož přítomnost je nám pohlazením.

Je to schopnost vychutnat si aktuální rozhovor, ať už je na jakémoliv téma. Je to neustálé objevování vlastní užitečnosti i prožitek místa, kde jsem doma. Je to spokojenost s tím co je, a je to vděčnost za to, co dostávám. Je v něm vlastní a hluboká touha vidět co je potřeba udělat i hledání cest pro život v dalších dnech.

Bůh je prvním, kdo nám přeje, abychom byli opravdově šťastní. Také nám k tomu nabízí nástroje. Nabídka odpuštění nám umožňuje žít bez zbytečné zátěže. Blízký vztah s Bohem je lékem proti osamělosti i podanou rukou, abychom byli schopni přijmout pravdu o sobě. Pozvání k následování nás zase učí být milosrdnými a obětavými. A je toho mnohem víc, jak nás Bůh vede a jak se o nás stará. Vede nás k Sobě, abychom Jim obdarování šli bližním naproti a dávali z toho, co jsme sami dostali.

Úterý 29.8. Slovo na cestu...

„Na cestu s námi vyjdi, Pane, my nesmíme na místě stát...“ Možná je to jen sentimentální písnička z počátku 90 let, jednoduchá ve slovech i melodii. Věřím ale, že i tato jednoduchá slova mohou být velkým dárkem pro naše nejbližší všední dny.

Přeju každému z nás, aby naše dny byly životem v pohybu. Abychom dobro konali jako poutníci na cestě, a lidské chyby, naše i bližních, ať nezpomalí naše kroky. Věřím, že čas kairos, Boží příhodný čas nás už teď zve. Kdo ví, k čemu nás Bůh tentokrát zve a jaké výzvy před nás postavil... Mějme odvahu se Jej na to ptát, a nechme dveře našeho srdce pootevřené. Věřím, že i pro tyto dny má dobrý Bůh připravený pro každého z nás dárek i pozvání.

Tak ještě jednou, **na cestu s námi ...**

1. Na cestu s námi vyjdi, Pane,
my nesmíme na místě stát.
Když zbloudíme, podej ruku,
když upadneme, pomoz vstát.

Ref. A do srdce svého doved', doved' nás.

2. Zažeh smutek, navrať radost,
oslabeným dodej sil,
bychom jiným něst pomohli
tíhu kříže přes ten svět.

3. Když k Ježíši odejdeme,
ať nepláče pro nás žádný.
Vždyť my přece být s Ním chceme,
k Jeho chvále navěky žít.

Použitá literatura:

Vyhoření, Anselm Grün, Portál 2014

Buďte světlem, Guy Gilbert, Portál 2010

Prázdné ruce, Maria Calasanz Ziescheova, Portál 1993

Dokonalá Svoboda, Maria Calasanz Ziescheova, Portál 1996

Deset slov o víře, Bruno Ferrero, Portál 2011

Yucat, Karmelitánské nakladatelství 2011

Chatrč, W.P.Yung, Knižní klub, 2009

Modlitba Anděl Páně

Česky

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii, a ona počala z Ducha svatého.

Zdrávas, Maria...

Zdrávas, Maria, milosti plná,
Pán s tebou;
požehnaná ty mezi ženami
a požehnaný plod života tvého, Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné
nyní i v hodinu smrti naší.

Maria řekla: Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.

Zdrávas, Maria...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Zdrávas, Maria...

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.

Modleme se: Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista, tvého syna; Vlej nám, prosíme, do duše svou milost, ať nás jeho umučení a kříž přivede ke slávě vzkříšení. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Po polsku

Anioł Pański zwiastował Pannie Maryi i poczęła z Ducha Świętego.

Zdrowaś Maryjo,

łaski pełna, Pan z Tobą,
błogosławionaś Ty między niewiastami,
i błogosławiony owoc żywota Twojego, Jezus.
Święta Maryjo, Matko Boża,
módl się za nami grzesznymi,
teraz i w godzinę śmierci naszej.

Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa Twego.

Zdrowaś Maryjo...

A Słowo stało się ciałem, i zamieszkało między nami.

Zdrowaś Maryjo...

Módl się za nami, święta Boża Rodzicielko. Abyśmy się stali godnymi obietnic Chrystusowych.

Módlmy się: Boże, przez zwiastowanie anielskie poznaliśmy wcielenie Chrystusa, Twojego Syna, prosimy Cię, wlej w nasze serca swoją łaskę, abyśmy przez Jego mękę i krzyż zostali doprowadzeni do chwały zmartwychwstania. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Slovensky

Anjel Pána zvestoval Panne Márii a ona počala z Ducha svätého.

Zdravas', Mária...

milosti plná, Pán s tebou,
požehnaná si medzi ženami
a požehnaný je plod života tvojho, Ježíš.
Svätá Mária, Matka Božia,
pros za nás hriešnych
teraz i v hodinu smrti našej.

Hľ'a služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.

Zdravas', Mária...

A slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.

Zdravas', Mária...

Oroduj za nás, svätá Božia rodička. Aby sme sa stali hodni Kristových prisľúbení.

Modlime sa: Bože, z anjelovho zvestovanie vieme, že tvoj Syn, Ježíš Kristus, sa stal človekom, prosíme ťa, vlej nám do duše svoju milosť, aby nás jeho umučenie a kříž priviedli k slavnému vzkrieseniu. Skrze Krista, nášho Pána. Amen.